

2 Thim. II. Cap. 5. Vers.

Men dersom og nogen strider, bliver han dog ikke
kronet, uden han strider Lovligen.

Til Sidste sørgeligst Hæde = Minde,

Betragtet,

Over

Den i Livet

Ædle og Velfornemme

I Døden Himmel = salige

Seigneur

POVEL MEYER,

Vel = renommerede Borger og Negotiant,

Da

Hans Affsælede Legeme, hvis salige Opløsning skeede
Onsdagen den 27de Junii,

I en Alder af 67 Aar, 2 Maaneder og 1 Dag

med et Ansæeligt Sørge = Comitæ bliver nedfadt i Bergens
Nye Kirke den 5 Julii 1764.

Af

Sørge = Husets

Paarørende Ven og Tjenes

Christen Larsen.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Eroft hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothers.

B.N. 498

Hvad Tanke gjør du dig om Frydens Jubel-Naar;
 O Siel! imedens du paa Verdens = Bane staar?
 Hvad tanker du om Striid? som Himmel = Bogen vüiser,
 Den Kamp du gjøre maae, før Lobet endet bliær;
 Hvad? om den søde Røe, hvor Troens = Søner priyer
 Sin GUD med Seyers = Lyd for Himmel = vunden Ziir;
 Hvad? om de klare Livsens Strømme,
 Hvorudi Lammets Brud mon svømme.

Du vælger vist den Plan, hvor Engle = Orden staar,
 Hvor Seraphimer paa de gylde Harper slaar,
 Med listig Harmonie med søde Himmel = Thoner,
 Hvis mindste Lyd gaaer op i Frydens Ewigheid:
 Hvor Lammets Tonfruer med sine Brude = Kroner
 Gaaer smykket i sin Dragt, den søde Himmel = Fred:
 Hvor all din Rød sin Ende tager,
 Naar du der Livsens = Nectar smager.

Men tanker du ey meer om denne Vigtighed:
 Hvem Himmel = Ordenen i nye Salems Fred
 Som kroned' Fyrster skal for Lammets = Throne bære
 I de Pallatser? hvor GUDS Herlighedens Glands
 Dplyser Templets Boe og er Chrystaller Kiere,
 En reen Saphir udi Udvalgte Vre = Krants:
 Jo, tank! at dem, som stridet haver
 Og vundet, skienkes disse Gaver.

Tænk altsaa ikke at du uden Striid kand gaae
 Paa Himmel = Slottet ind, og der saae Kronen paa,
 Ney! Riv dig derfor løs fra Verdens Slave = Lenker,
 Seg Hielp i Jesu Blod, bliv Troens kronet Helt;
 Gaf u = forfærdet til og striid ved det du tanker
 Med hvert et Trin du gjør, da reises Frydens Telt,
 Hvor du dig ævig kand fornøye
 Udi GUDS Skiod, befrid fra Møye.

Gaf hen til Vagten Ark I Vidnesbyrdet see,
 Du overvinder alt din Synd = = = ja Dødens Lee.
 Naar du i Vagten Blod vil dine Vaaben hvesse
 Og slaae din Fiende med Aandens Heste = Mod;
 Naar Troens Dye du i Striiden holder stedse
 Til Kampens Plats, hvor det om Sielers Frelse stød,
 Og seer til Fyrstens store Seyer,
 For hvis Triumph selv Engle neyer.

Den Tanke om dit Hiem, dit Frydens Canaan,
I Stridens Bitterhed er Sielens Himmel-Mann:
Du under Fjellerens Blod-Fane som indskreven
Maac stride, men derhos skal Sejer vist nok faae;
Ih! Jesu Bunders-Kraft til dine Vaaben bleven
Gior, at i Striden du heel modigen kand faae,
Og Lykkeligen overvinde,
Det som til Strid sig vil indfinde.

Wil Striden immer end heel bitter yttre sig,
Tænk! Den kun krones som mon' stride rettelig,
Opsting dig derfor paa Guds Kierligheders Throne
Som salved' Konge med dit troens Scepter blink,
(Viis, at der bier dig din Len, din Himmel-Krone)
Til Skrek for Helved-Magt, for Synd, for Død, = = = et Dink
Til Overmagten, den da byder,
At Troen haarde Lenker bryder.

Lykksaligt Dyeblik! naar sidste Ziende
Maac give tabt og sig ret overvunden see:
Da Sielen smager alt sin første Seyers Gave:
Sin Trost i Jesu Fred, sit Haab om Himmel-Bud,
At Engle-Hæren nu Triumph-Rogn skal tillave
At hente Hende hiem, som Zions trangte Brud,
I Frydens Voelig at fornøye,
Med Herligheders Siun, sit Dye.

Men Ach! naar Sielen faar det første Himmel-Lyd;
Naar Echo klinger ned fra Evigheders Fryd:
Naar Straalen kastes ud fra Helligheders Throne
Og overskinner den i Herens Himmel-Port;
Naar Kongen viiser frem den Herligheders-Krone = = =
Og Herens Dronning ved det Siun maac haste fort
Til Kroningen, hvor Hun da neyer
For vunden Strid, for Himmel-Sejer.

Naar Himmel-Sangen Hun for Thronen stunge skal,
Naar Engle-Choret den med Evigheders Stral
Besvarer = = = ved dets Lyd, saa Cherubiner lettes
Og svæver herligen op over Lammets-Stoel;
Naar Hun ved saadant Siun ret Himmel-Indig mettes
Beklæd med gylden Dragt, Retfærdigheders Soel.
Mon' dette ikke Striden lønner?
Da Seyers Titul = = = Herens Sonner.

Saa tænkte Denne Siel, som nu ved Lammets Blod
Har overvundet alt med Aandens Helte-Mod = = =
Som Paulus leved' Du med Lyst i Himmel-Bandel;
Det vidner jeg, enhver blant dem som kiendte Dig,
I Himmel-Bogen Du fandt Sielens beste Handel,
Der søgte Du i sær i Gud at blive riig:
Din Omgang redelig sig viiset;
Ih! Du med den Din Gud vild' priiset.

Du prøvet hvad det var, at plove brusend' Hav,
Du stridde virkelig til nu = = = Din Hvile-Grav.
Dit Troens Abba paa Din Strid-Udmattet Tunge
Gik ofte heftigen for Naade-Stolen op,
Saa Dig blev nok til Deel (det som Du selv udsunget)
For Trangsel, Møye, Strid, nu Fryd blandt Engle-Trop;
Til Lykke da med Frydens Voelig,
Som Len, for Gud Du tiente troelig.

Sil Lykke med Dit Siin, at see GUDS Majestat,
 At see de Blussend' Saar af skinnend' Herlighed,
 Hvor Du fandt Himmel=Fred, = = = Til Lykke med at stue
 Din' Børn liggend' til GUDS Kierligheders Bryst;
 Til Lykke med Din Dragt forklart i herlig Lue.
 Ach! denne Tanke kand indgyde Himmel=Trost
 I saaret Hierte, som maae klage,
 At have mist saa from en Mage.

Lad bundløs Kierlighed, din Troste = fulde Gave
 Nedflyde i det Sind, som saaret er, med Kraft.
 Mon' det et lidet ey forlindre kand Din Smerte,
 At Vegte=Stand forblev i lang Lyksalighed?
 Vel sandt, det saare maae, at Du som halve Hierte
 Skal see det reent opløst, men dog! GUD selv sin Fred
 For Dig med Trostens=Baand skal knytte,
 Mens Du boer i Din Kedars Hytte.

Kom Himmel Due ned med Trostens Olie=Blad
 Til Børen raabende i saadan Sorrigs Grad,
 Som hin Prophetes Dreng, Ach Fader! Du vor Fader!
 Send fra din Naade=Stoel, det Lyd i Hiertet ned,
 Jeg Fader være skal, som Eder ey forlader:
 Lad Sorrig=fulde Slegt og beste denne Fred,
 At De i Bitterhed maae finde
 Den Sødhed, der saa vel kand lindre.

Til sidst min Christen Striid! Mens Du paa Banen staar
 Tænk! at Du uden Striid, ey Livsens Krone faar,
 Du under Striiden skal De Livsens Strømme smage,
 Der giør Dig styrig til, at naae Dit Vres=Maal.
 GUD selver slutte saa i Naade vore Dage,
 At Himmel Nectar maae, istienkes vores Skaal;
 Gid! hver Selv fette maae sin Krone
 Paa Helligheders prydet Throne.

